

Eerste scène

1 januari 3042 AD (Aardse tijd)

STELSEL: SOL

PLANEET: AARDE/TERRA (VRIJE ZONE)

GLOBALE GEHEUGENEENHEID: I

COÖRDINATEN: 45° 26´ N.B., 12° 20´ O.L.

Uitgerekend vandaag moet het zeiken.

Piepend gleden de ruitenwissers over de brede voorruit en wreven de sluiers van stof en vocht opzij. De metronoom van de neerslag.

Kris zag vanaf de tien meter hoge koepel van de reusachtige anti-gravtruck neer op de overblijfselen van een lang vervlogen tijd.

De laatste verbleekte ruïnes van de lagunestad veranderden van kleur. Met elke regendruppel werden ze natter, net als de uitgedroogde, gebarsten bodem van de Golf van Venetië, die van asgrauw in zwart veranderde. De eeuwenoude overblijfselen van palazzo's, straten en bruggen werden ook donkerder, alsof ze zich aan hun omgeving wilden aanpassen en zich camoufleren met één enkel doel: verdwijnen voor de oprukkende vernietigingsmachine die aan kwam denderen.

Met een snelheid van tweehonderdtachtig kilometer per uur joeg de driehonderd meter lange, knalroodgeverfde truck over de voormalige zeebodem. In plaats van wielen zat er een viertal dof brommende antigravitatiepulsatoren onder de tonnen wegende gigant, waardoor hij tien centimeter boven de grond zweefde. Wendbare rotoren van topkwaliteit aan de achterkant en op de oplegger aan de zijkant, bewogen hem voorwaarts.

Elf weken droogte. Logisch dat dat juist nu moet veranderen.

Kris pakte een reep chocola uit het dashboardkastje en opende de verpakking met één hand. De andere bleef aan de multifunctionele console waarmee hij het gevaarte bestuurde; een half stuurwiel, voorzien van talrijke knopjes en touchpads. De meest uiteenlopende gegevens lichtten schuin voor hem op en weerspiegelden in zijn groene ogen. Wisselende

beelden van buiten de truck werden op de ruit geprojecteerd; zo'n vijftig camera's leverden de beelden. Alleen zo was hij in staat het gevaarte, dat eigendom was van Gauss Industries, veilig te besturen zonder de automatische piloot. Kris verhuurde zich als chauffeur en kon alles bewegen wat hem werd voorgezet, zolang het maar over een motor beschikte.

Het ging harder regenen. De metronoom bewoog vanzelf sneller.

Hopelijk hoef ik niet uit te stappen. Daar heb ik namelijk helemaal geen zin in.

Hij nam een hap en genoot van de smaak die zich door zijn mond verspreidde: zoet, kleverig en op een bepaalde manier ontspannend.

Het bouwterrein dook op, midden in het voormalige Canal Grande.

Kris had alleen maar over het Canal Grande gehoord doordat hij voor het begin van de klus een situatieschets had gelezen om zich op het manoeuvreren voor te bereiden. Oudere terranische geschiedenis interesseerde hem niet speciaal, hij vond het heden al vermoeiend genoeg. Maar hij erkende dat Venetië vroeger een mooie stad moest zijn geweest.

De duizend jaar oude opnamen hadden indruk op hem gemaakt. Het gebogen hoofdkanaal, dat er van bovenaf als een krom vraagteken had uitgezien, de vele zijkanalen, de paleizen, de bonte pannendaken, de pleinen en verborgen plekjes hadden iets van een historisch pretpark. Nu was dat allemaal niet meer dan een verzameling overbodig verleden die hem het rangeren bemoeilijkte. Het water, dat de basis had gevormd voor de buitengewone charme van de stad, was er allang niet meer.

Kris grijnsde. *Vandaag ben ik de enige gondelier in Venetië.*

Er waren nieuwe bouwwerken verrezen – zij het van tijdelijke aard. Kranen verhieven zich te midden van de resten van de Serenissima, schijnwerpers vlamden van boven neer en belichtten de kunstmatige kraters die de bouwachines gemaakt hadden. De aanblik deed Kris denken aan een open wond, waarin genadeloos werd rondgewroet. De bergingsafdeling van Gauss Industries had daar iets ontdekt. Nu hadden ze een professional als hij nodig, die ook zonder hulp van de automatische piloot kon rijden.

Ze graven echt! Tot voor kort had hij gedacht dat hij een lading bijzonder zware containers uit een hoogrekopslag zou halen. *Nou ja, wat het ook mag zijn: vracht is vracht. Maar het is wel wat anders dan de gebruikelijke reusachtige kisten.*

Ergens terzijde parkeerden vier plompe hovercraft-pantserwagens. Op hun daken draaiden kleine radarantennes en waren zesloopsluchtdoelka-

nonnen aangebracht, als ondubbelzinnig signaal aan iedereen die Gauss deze vondst wilde betwisten.

Hm... Een beetje veel standaardescorte voor naderhand. Kris stuurde de truck in een rechte lijn op het gat af. Dat hij daarbij met de stalen voorkant een twaalf meter brede gleuf door de ruïnes trok en meer verwoesting aanrichtte dan de eeuwen hadden gedaan, interesseerde hem niet. Venetië's tijd was allang voorbij.

Links en rechts werden stenen weggeslingerd; de laatste weerspannige houten balken, geconserveerd door zout en hitte, knapten. Een bergje puin schoof voor de truck uit en viel weg aan de zijkanten.

Dat is lekker. Kris boog opzij om nog een reep chocola te pakken.

Zijn blik bleef op zijn hand rusten. Op zijn ringvinger, die herinneringen in hem wakker riep en zijn aandacht afdwong.

Zij leefde nu op een andere plek, drie langeafstandssprongen van de aarde verwijderd. Met een andere vrouw en twee geadopteerde kinderen, die goede zusjes voor zijn dochter waren. Hij had Umaia graag gehaat, maar het lukte hem niet, hoewel ze hem Soraya had ontnomen. Zijn hummel-tje was drie jaar oud – en kende hem niet.

Het is mijn eigen schuld. Of ik mij...

Het blauwe comlicht flakkerde en een vrouwenstem uit de luidsprekers zei: 'U bent laat, chauffeur.'

Zijn zelfkwellende gedachten werden afgebroken. *Gelukkig maar.* Kris haalde opgelucht adem. 'Klaagt u maar bij uw mecaniciens, miss,' riposteerde hij knorrig, maar hij had al meteen spijt van die toon. Degene die tegen hem sprak kon er niets aan doen dat zijn privéleven net zo'n puinhoop was als Venetië. 'Vroeger waren de schroevendraaiers bij Gauss sneller. De stuurpropellers...'

'Ik hoef geen antwoord van u,' kraakte haar stem koel. 'U bent te laat en te snel. Het valt te prijzen dat u met uw gejakker de vertraging probeert in te lopen, maar minder nu uw snelheid of u dendert mijn bouwterrein binnen.'

'Bevestigd,' repliceerde Kris onbewogen. 'Aankomst binnen een minuut.' Hij drukte op 'omgekeerde aandrijving' op de console en stuurde licht naar rechts om naast de krater tot stilstand te kunnen komen.

Verdomme, ze heeft gelijk. Dat wordt krap!

Er ging een schok door het voertuig, dat met deze snelheid door zijn gewicht een rij echte, stabiele huizen zou kunnen neermaaien als de controle verloren ging. Wat het bij kranen, aluminium bouwsels en lichte con-

tainers aanrichtte, wilde hij al helemaal niet weten.

‘Berekende remweg: vijfhonderddrieënveertig meter,’ meldde de computer nuchter; de automatische piloot weigerde elke dienst bij deze manier van rijden. Twee waarschuwingen flakkerden op op het informatie-scherm; Kris negeerde ze. Haastig tikte hij rond op de knopjes en schoof zijn vingers over de pads.

Zijn snelheid nam af. De truck corrigeerde zijn richting en woude verder door het puin. Maar...

O man, dat wordt nog krapper dan krap! Kris vervloekte nogmaals de ring aan zijn vinger en de gedachten die hij opriep.

Het blauwe comlicht kwam weer tot leven. ‘Chauffeur, wat doet u nu?’ riep de vrouwenstem hoorbaar gespannen. ‘U bent nog altijd te snel!’

Kris zag de mensen in het kanaal, die zich naar hem toe hadden gedraaid. De eersten zetten het op een rennen, twee hoverpantsers reden voorzichtigheidshalve uit de weg; de sterke luchtstromen eromheen drukten de regen en het vuil aan de kant. ‘Geen zorgen, ik land precies goed.’ *Heilige alvader Wodan, laat mij niet gelogen hebben.*

Zonder erbarmen voor het materiaal liet Kris de dertig steunen uitschuiven waarop de truck bij het stilstaan kon worden neergelaten om de pulsatoren te sparen. Bij een kleine tachtig kilometer per uur werkten ze als frezen en trokken de grond open. Vuil wervelde metershoog op en vormde een geweldige vlag van stof, die het LCV achter zich meetrok, alsof het in brand stond.

Kris werd in zijn gordel gedrukt en had zijn handen vol aan de besturing. De oplegger dreigde uit koers te raken en overdwars de bouwplaats in te razen.

‘Berekende remweg: zevenentachtig meter,’ meldde de computer. ‘Attentie, botsingsalarm.’

‘Shit!’ riep Kris. Hij trok de machine recht en schakelde de antigrav-eenheden uit. Ineens kreeg honderd ton zijn echte gewicht terug en drukte op de steunen, die zich in de aarde boorden.

De truck zakte omlaag – en stond stil.

Rode meldingen flikkerden op de digitale installatie, twee pijlers waren kromgetrokken, maar verder was er niets gebeurd. De middelste sensor aan de rechterkant meldde ‘afstand tot de hindernis: 0,002 meter’, de bijbehorende camera toonde Kris het voetstuk van een kraan, sterk uitver groot. Nog dichterbij had hij niet meer kunnen komen.

Hij trok de pulsatoren op en drukte daarmee de wagen de grond uit,

manoeuvree naar links en zette de truck op de steunen. Na eenmaal diep ademhalen en twee seconden wachten drukte hij op de comknop. 'Aankomst als aangekondigd,' meldde hij, sloot zijn ogen en slikte. *Vervloekte ring!* Hij hoopte dat twee verbogen steunen echt de hele schade uitmaakten.

'Stapt u uit, chauffeur,' werd hem bevolen door de vrouwenstem, op een toon alsof het om een overval ging. 'Wij hebben uw oordeel nodig.'

'Bevestigd.' Kris drukte op de uitstapknop. *Geweldig. Naar buiten, het kloteweer in.*

De cabine bewoog als een liftkooi naar beneden, terwijl hij een signaalrode regenjas over z'n zwarte t-shirt trok en een gele helm opzette. Op een bouwterrein kon je voor je eigen veiligheid maar beter gezien worden. De hoge laarzen zouden hem tegen de modder beschermen, de pijpen van zijn zwarte werkbreek stopte hij in de kappen.

Een meter boven de grond kwam de cabine tot stilstand.

Laten we de slechtgehumeurde dame maar eens goeiendag zeggen. Ze moet alleen niet proberen mij voor schut te zetten.

Kris maakte de stuurconsole los, stak hem in z'n jas en kwam overeind door de deur de motregen in. Het rook naar stof en vocht en er hing een zweem van algen en zout in de lucht. Fantoomzee.

Nu hij als een nietig mensje in het licht van de schijnwerpers stond, werd hij zich bewust van de grootte van het bouwterrein en de ontzaglijke spanningen die Gauss Industries zich getroost had om de vondst te bergen. Vanuit zijn LCV op tien meter hoogte liep hij wel eens het risico zijn omgeving te onderschatten. Tussen de kranen en graafmachines kwam Kris zichzelf ongelooflijk nietig voor.

Een groep mensen in gele regenoveralls spoedde zich naar hem toe. De veiligheidshelmen droegen ze over hun capuchons. Ze hadden waterdichte computerpads bij zich, waarop twee van hen druk aan het tikken waren.

Hun baantje zou ik ook niet willen.

Voorop liep een vrouw van rond de vijftig. Ze droeg een keelmicrofoon om haar hals, trots alsof het een kostbaar sieraad was. Achter haar kwamen ingenieurs, begeleid door vijf gewapende mannen, die zware, donkerbruine metaal-kevlarpakken droegen en automatische geweren van een groot kaliber in hun hand hielden. Hun militaire helmen waren volledig gesloten en door de van buiten ondoorzichtige vizieren hadden ze niets menselijks meer. Gardeurs van het bedrijf.

Kris stapte hun over de al enigszins weke grond tegemoet.

‘Dus dat is de man die ons is aanbevolen,’ begroette de vrouw hem zenuwachtig. ‘Toen ze bij het bemiddelingsbureau uw naam noemden, zeiden ze er niets over dat u een stuntman was.’

Laat je door haar niet opnaaien. En zeker niet met haar team erbij. ‘Het spijt me, miss...’ Hij las de naam op het kaartje op haar revers. ‘... Crompton. Ik had een probleem met de quaribarstabilisatoren, waardoor de rotatiequadrifuge van de compensatorcilinder...’

Ze onderbrak hem met een handgebaar. ‘Bespaar mij uw techneuten-taaltje, chauffeur. U bent er, wij willen wat inladen.’ Crompton wees naar het LCV. ‘Valt er nu iets te laden, of hebben die capriolen van u de truck te veel beschadigd?’

‘Nee. Alles is goed. In Venetië parkeer ik altijd zo.’ Kris zag een van de ingenieurs breed grijnzen. Die had door dat zijn poging tot uitleg uit verzonnen begrippen bestond. ‘Wilt u mijn oordeel als chauffeur?’

‘Komt u mee.’ Crompton draaide zich om en liep naar de uitgraving. ‘En laat u die brutale kop maar achterwege, chauffeur. Dat werkt bij mij niet.’

Ik heb geen brutale kop. Kris volgde haar samen met de anderen. Hun laarzen kletsten door de eerste plassen. *Dat probeer ik alleen maar.* ‘Sinds wanneer wroet Gauss weer naar artefacten?’ vroeg hij om de aandacht van zijn persoon af te leiden. ‘Ik dacht dat ze dat hoofdstuk allang hadden afgesloten.’

‘Voor u als buitenstaander in elk geval wel.’ Hij rolde met zijn ogen. Er was geen lol aan om met concerns samen te werken. Het was niet zijn slag mensen.

‘Sorry dat ik u aanspreek, maar is er al nieuws bekend over Babylon5?’ vroeg de man hem die zonet gegrijnsd had, maar nu zonder een spoor van vrolijkheid. Hij heette Millers, zoals het naamplaatje op zijn borst duidelijk maakte.

‘De planeet Babylon5?’ Kris haalde zijn schouders op. ‘Hangt ervan af. Waarom vraagt u mij dat? Hebben jullie hier geen ontvangst?’

‘Nee,’ zei Millers. ‘De straling van het object stoort veel signalen, ook die van de communicatiesatellieten. Het laatste wat ik gehoord heb, is dat de Collectors op Babylon5 aan vlogen.’

‘Dat doen ze nog steeds. Daarnaast hebben ze volgens *Starlook* Kitomea aangevallen.’ Millers vertraagde zijn pas. ‘Zeus behoede hen,’ prevelde hij en drukte zijn computerpad steviger tegen zich aan.

Kris keek hem meelevend aan. ‘Hebt u daar familie?’

‘Er wonen goede vrienden van mij,’ antwoordde hij en sloot weer aan bij de groep, nadat Crompton hem een dringende blik had toegeworpen. ‘Mogen de goden van de Olympus met hen zijn! Ik hoop dat ze nog op tijd hebben kunnen vluchten.’

‘Is die planeet niet van de FEC? Die zorgen gewoonlijk wel voor hun burgers.’

‘Nee. Ze hebben hem onderhands aan de automaten verpacht. Daarom maak ik mij zo’n zorgen.’ Millers zweeg omdat Crompton hem weer aankeek. ‘Sorry, miss.’

Kris haalde zijn schouders een stukje op en trok z’n lippen een beetje omhoog. *Merkwaardig.*

Doorgaans werkte de FEC niet graag samen met de Order of Technology, waarvan de leden geringschattend automaten genoemd werden. Een orde die zich erin gespecialiseerd had het zogenaamd zwakke menselijk lichaam af te schaffen viel niet bij iedereen in de smaak. De beweegreden van de Orde klonk ook mooier dan hij was: het ging de 20T, zoals haar afgekorte naam luidde, erom de menselijke geest meer vrijheid te bieden en zich te ontdoen van het vlees, waarvoor de leden dan ook de meest uiteenlopende kunstledematen, kunstlichamen en hulpapparaten schiepen. Grootheidswaaninnig streven naar onsterfelijkheid met behulp van de techniek. En ze bezaten een superieure techniek, vergeleken met de meeste concerns en regeringen – dat moest je hun nageven.

Kris huiverde alleen al bij de gedachte zonder reden allerlei delen van zijn lichaam te laten vervangen. ‘Komt wel goed, Millers,’ probeerde hij de man op te beuren, zonder er zelf echt in te geloven. De 20T stond erom bekend planeten doelmatig uit te buiten, in welke vorm dan ook, zonder zich veel aan de bevolking gelegen te laten liggen. En dat hij mensen tegen aanvallen van de Collies beschermde, geloofde hij al helemaal niet.

Collie. Wie was er eigenlijk met dat idiote koosnaampje op de proppen gekomen?

Dat aardige, langharige hondenras had in de verste verte niets te maken met het mensenverachtende, gepantserde optreden van de ahumanen. Waarschijnlijk moest de hondenafkorting minachting voor de tegenstanders tot uitdrukking brengen. Kris vond de naam ongepast, maar hij gebruikte hem zelf ook. Je kreeg het nu eenmaal sneller over je lippen dan ‘Collector’.

Ze hadden de rand van de bouwput bereikt.

Kris keek in het vierhonderd meter brede gat en schatte de diepte veertig meter. De arbeiders en hun machines hadden de grond afgegraven tot ze op het roestbruine object waren gestuit. Daar lag het, zorgvuldig afgeveegd; tweehonderd meter lang, op het dikste punt ongeveer twintig meter in doorsnee en enigszins herinnerend aan oeroude vaste-stofraketten. De eerste stalen kettingen en kabels waren er al omheen geslagen en nu maakten de kranen zich klaar voor het transport.

Kris had op meer gerekend. Blinkende lichten aan de romp, geheimzinnige geluiden of symbolen. *Dit is toch een beetje... saai.*

Op de gevaarlijkste plekken, vlak onder de kabels, werkten eenvoudige lastrobots en betahumanoïden. Beta's waren kruisingen tussen dier en mens, die al naargelang hun bruikbaarheid door bedrijven en planetaire overheden als goedkope arbeidskrachten werden ingezet. Ze konden in bijna elke dierlijke gedaante gefokt worden. Hier had G1 buffelbeta's ingezet, vanwege hun geweldige lichamelijke kracht. Ze droegen signaalrode regenoveralls. Grotelijke wezens met dikke stierenkoppen en –horens, maar met een humanoïde lichaamsbouw.

'Chic,' merkte Kris op. 'Dat is nog eens een vondst. En wat is het, miss Crompton? Weggestopt oud roest uit de 21e eeuw, of toch iets nuttigs?'

'Een nieuwe, onbekende aandrijfmotor,' antwoordde Millers snel.

Te snel, zo viel uit Cromptons ijzige gelaatsuitdrukking op te maken. 'Voor onze ingenieur er nog meer geheimen uitflapt, moet hij maar naar bergingsteam twee gaan en het lichten voorbereiden,' zei ze op bijtende toon. Millers liep weg. 'En u, chauffeur, had ik u niet gevraagd om niet zo geforceerd nonchalant te doen?' Ze wachtte zijn reactie niet eens af. 'Wat ik van u wil weten: kan het LCV zonder meer twaalfhonderd ton aan?'

'Dat is de maximumlading,' antwoordde Kris, die moeite deed aan haar verzoek te voldoen. Hij was van nature niet het coole type, van wie je geklets zou verwachten, maar kwam meestal gespannen over. *Concentreer je op de dingen waar je verstand van hebt.* 'Als het gewicht gelijkmatig verdeeld is, wordt het alleen maar moeilijk.' Hij wees op een uitstulping die rond het achterdeel van het object liep en aan een gepolijste lasnaad deed denken. 'Maar als daar vierhonderd ton in zit, hebt u een probleem. Dan krijgt u de aandrijfmotor alleen met een ruimteschip geborgen. Te onevenwichtig voor het LCV, ook al hebben de Gauss-technici nog aan de truck gesleuteld om hem krachtiger te maken.'

'Een ruimteschip krijg ik zomaar niet.' Crompton keek hem recht in de ogen. 'U móét het voor elkaar krijgen. Daarom heb ik u hierheen gehaald.'

Als het om overbelasting gaat bent u de beste op Terra, zeiden ze ons bij Gauss. Als we ónze beste bestuurder hier hadden, had ik het graag zonder u gedaan.'

'Dat klinkt alsof u haast hebt.' Kris ging niet in op de halve belediging en keek naar de bonkige hoverpantserwagens met hun vervaarlijke geschutkoepels. *Schijnt toch waardevol te zijn.*

Zijn blik ging opnieuw de diepte in. De kuil betekende aanschouwelijk geschiedenisonderwijs voor hem; hij bevond zich midden in de begintijd van de menselijke langeafstandsruimtevaart. Dat vond hij wel weer spannend.

Omdat de mensheid niet in staat was gebleken efficiënte aandrijfmotoren te construeren, had zij de weg naar de sterren ín de aarde gezocht, in de piramiden en tempels van oude beschavingen: de wrakken van neergestorte buitenaardse ruimteschepen. Wetenschappers hadden de dingen die ze begrepen hadden gewoonweg gekopieerd.

Om deze wrakken waren oorlogen gevoerd, want ze waren de sleutel tot verafgelegen planeten en hadden het leven op aarde volkomen veranderd. Weliswaar was er ook nog wat in de volksmond 'beamen' genoemd werd, zoals men het uit oude sciencefictionseries kende. De juiste benaming was transmattechnologie en die ging aanzienlijk verder dan het fictieve beamen. Maar de techniek was kostbaar en werd door het TTMS-concern gemonopoliseerd. Je moest er een zend- en ontvangstation bij kopen en in elkaar zetten, met transmitterbogen om doorheen te stappen.

Kris had er wel een paar gezien, in de bedrijfsgebouwen waar hij zijn vracht afleverde. Een nadeel was dat zo'n transmitterboog niet meer dan eenentwintig vierkante meter mocht beslaan. Dat perkte het soort transporteerbare objecten danig in, zoals een technicus hem uitgelegd had. Daarnaast had transmat meer tijd nodig om de afstanden te overbruggen. Per lichtjaar een maand reistijd door het Niets. Het ultieme voordeel: geen schade aan de gezondheid.

Voor sommigen was dat te langzaam, vooral voor de cons, de concerns.

In de loop der eeuwen werden met het groeien van het technisch inzicht en door uitwisseling met andere rassen nog meer geheimen van motoren, aandrijvingen en reactoren ontsluit. Maar nog altijd functioneerde er veel in ruimteschepen zonder dat de kapiteins of machinisten wisten waarom. Ruimtevaart, en zeker als het door het interim ging, bleef spannend.

Tegenwoordig werd er op aarde officieel niet meer naar overblijfselen

van buitenaardse ruimteschepen gezocht. Die fase had men achter zich gelaten.

In principe.

De hoverpantserwagens met hun zesvoudig-luchtafweergeschut bezorgden Kris geen gevoel van veiligheid. De vondst aan zijn voeten trok kennelijk gevaarlijke concurrenten aan.

De mensheid is niet goed wijs. Ik zou in geen enkele truck stappen waarvan ik niet wist hoe de motor werkt. Kris probeerde zich voor te stellen wat deze aandrijving voor nut kon hebben. *Langeafstandssprongen?* In zijn gedachten regen de vragen zich aaneen. *Voor een kortafstandsmotor is hij te groot. Een stuwaandrijving? Hoe oud en waarvandaan?*

Kris grijsde. Zo meteen moest Gauss nog compensatie betalen aan een ahumaan ras dat aan kon tonen dat een van zijn voorouders de bezitter van het neergestorte ruimteschip geweest was. Dat kwam telkens weer voor.

Maar één vraag hield hem met name bezig. ‘Hoe schakel je zo’n aandrijving in?’ vroeg hij. ‘Weten jullie specialisten dat?’

‘Had ik al gezegd dat u dat niets aangaat?’ gromde Crompton.

‘Het gaat mij wel degelijk aan. Ik heb er geen behoefte aan dat deze... dingen ineens aanslaat als-ie op mijn LCV ligt,’ riposteerde Kris en stak zijn handen dieper in zijn jaszakken. ‘Vandaar mijn vraag. Ik ben lid van de transportvakbond en die stelt de veiligheid van zijn leden op prijs.’

‘Ten eerste is het LCV van GI en niet van u. Ten tweede is het uw beroepsrisico,’ bitse ze terug. ‘Probeer nu niet ter plekke de prijs op te drijven. U krijgt twintigduizend terracoins voor een simpele rit. Andere mensen leven daar een jaar van.’ Crompton wees op de truck. ‘Uw rijstijl is gevaarlijker voor u dan uw lading. Controleert u liever uw voertuig. Het inladen gaat zo beginnen.’ Ze liep met haar adviseurs naar een lift, die hen omlaag de groeve in bracht.

Een jaar? Wat voor mensen kent zij dan? Waarschijnlijk mensen die geen alimentatie hoeven te betalen. Kris bleef met de veiligheidsmensen aan de rand van het gat staan. ‘Eén ding zou ik toch maar al te graag weten,’ mompelde hij en wendde zich tot de gardeurs. ‘Wordt het gevaarlijk? Ik bedoel, waarom hebben jullie er anders zoveel dikke pantserwagens bij?’

‘Je weet maar nooit,’ antwoordde een van hen orakelachtig door zijn helmmicrofoon. ‘Je kunt maar beter je ogen openhouden. Dit zijn heel kort je instructies: de hovercrafts begeleiden je tijdens de rit en je stopt nergens – wat er ook gebeurt.’